

„Te bântuie. E cinematografic și absolut captivant.”

D.B. JOHN, autorul cărții *STAR OF THE NORTH*

1919: ARMELE AU TĂCUT.
MORȚII, NU. ȘI NICI RĂZBUNAREA.

Philip Gray

MASACRUL DE LA

TWO

ROMAN

STORM

WOOD

NICULESCU fiction

Philip Gray

**MASACRUL DE LA
TWO
STORM
WOOD**

Traducere:
Oana-Ancuța Cristinoiu

NICULESCU fiction

Valoarea timbrului literar este 2% din prețul de vânzare și se adaugă
acestuia. Sumele se virează la Uniunea Scriitorilor din România,
cont nr. RO44 RNCB 5101 0000 0171 0001, sucursala BCR Unirea.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

GRAY, PHILIP

Masacrul de la Two Storm Wood / Philip Gray ; trad.: Oana-Ancuța Cristinoiu. -

București : Editura Niculescu, 2022

ISBN 978-606-38-0789-3

I. Cristinoiu, Oana-Ancuța (trad.)

821.111

© Philip Gray 2021

Titlu original: *TWO STORM WOOD*, by Philip Gray

© Editura NICULESCU, 2022

Bd. Regiei 6D, 060204 – București, România

Telefon: 021 312 97 82; Fax: 021 314 88 55

E-mail: editura@niculescu.ro

Internet: www.niculescu.ro

NICULESCU este un imprint al Editurii NICULESCU

Comenzi online: www.niculescu.ro

Comenzi e-mail: vanzari@niculescu.ro

Comenzi telefonice: 0724 505 380, 021 312 97 82

Redactor: Dragoș Ghițulete

Tehnoredactor: Lucian Curteanu

Adaptare copertă & design: Carmen Lucaci

Ilustrații copertă: © Shutterstock 1595785042, 294936680, 785840617

ISBN 978-606-38-0789-3

Toate drepturile rezervate. Nicio parte a acestei cărți nu poate fi reprodusă sau transmisă sub nicio formă și prin niciun mijloc, electronic sau mecanic, inclusiv prin fotocopiere, înregistrare sau prin orice sistem de stocare și accesare a datelor, fără permisiunea Editurii NICULESCU.

Orice nerespectare a acestor prevederi conduce în mod automat la răspunderea penală față de legile naționale și internaționale privind proprietatea intelectuală.

Editura NICULESCU este partener și distribuitor oficial OXFORD UNIVERSITY PRESS în România.

E-mail: oxford@niculescu.ro; Internet: www.oxford-niculescu.ro

Anglia, februarie 1919

În acest colț al salonului, paturile erau ascunse privirii iar obloanele erau pe jumătate trase, astfel încât lumina zilei cădea în valuri pe tavan și pe pereți. Acolo unde cândva atârnavă portrete de familie, acum se vedeau doar urmele fantomatice ale ramelor, străpunse de corpuri de iluminat fixate în tencuială. Afară, strigătele ciorilor care își făceau cuiburile răsunau peste câmpuri.

Maiorul Richardson se opri în fața primului pat, unde zăcea un bărbat, cu ochii închiși.

— Doarme?

Căpitanul Price își deschise dosarul.

— I s-a dat morfină acum o oră, un sfert de gram. Va mai fi inconștient încă o vreme.

Richardson se apropie de fața bărbatului, mijindu-și ochii prin ochelari la rezultatul celor patru operații. Bandajele fuseseră scoase de două săptămâni, dar chipul era la fel de grav desfigurat ca înainte: obrazul supt, fruntea încordată și lucioasă, gura strânsă într-un rânjet permanent. Văzuse și mai rău – oameni cu fața complet desfigurată – dar și-ar fi dorit să fi putut face mai mult. Îi plăcea să facă tot posibilul

ca oamenii pe care îi salva să se poată bucura în continuare de viață.

— L-a vizitat cineva?

— Logodnica sa, o fată pe nume Eleanor. A venit în mai toate zilele în care s-a simțit foarte rău.

Price își amintea bine de ea: o fată drăguță, îmbrăcată îngrijit, cu o bonetă ce părea scumpă, trasă pe ochi, ca și cum i-ar fi fost teamă să nu fie recunoscută. O însoțise prin salon la prima ei vizită, uimit de neliniștea care ieșea la iveală. O asigurase că logodnicul ei nu era în stare foarte gravă, gândindu-se că de asta era atât de neliniștită, dar ea abia părea să-l fi auzit, gândindu-se probabil la propriile frământări sufletești.

— Și acum?

— Nu mai vine deloc.

Price își coborî vocea.

— I-a trimis o scrisoare. Acum că mă gândesc, ar fi trebuit să o oprim.

Richardson se încruntă.

— I-a dat papucii?

— Zicea ceva despre faptul că el a încălcat regulile jocului.

— Ce joc?

— Într-un cuvânt, a încălcat abstenența premaritală. A auzit zvonuri despre bordelurile de pe front. Se pare că promisiunile lui nu au fost de ajuns.

Richardson clătină din cap.

— Nu puteau fi de ajuns.

— Crezi că erau un pretext?

— Bineînțeles. Uită-te la el.

Price privi la portretul dur a ceea ce cândva ar fi putut fi un chip frumos. Întotdeauna a sperat că oameni ca acesta, care făcuseră atâtea sacrificii din simțul datoriei – cei desfigurați și mutilați – ar putea fi scutiți de la alte posibile suferințe și că s-ar putea bucura de o stimă aparte din partea celor rămași acasă, însă natura umană îl dezamăgise de multe ori.

— Cum a primit vestea?

— Nu a scos un cuvânt, după spusele asistentelor.

— Ce păcat. A mai avut și alți vizitatori?

Price a clătinat din cap.

— Nu are rude apropiate. Părinții i-au murit când era copil. Mi-am permis să verific la Oficiul de Război.

— Ghinion.

— Au fost uciși. O poveste tragică. E genul de experiență care te marchează.

Price ar fi vrut să continue discuția. Căpătase un interes pentru tulburările nervoase și alte afecțiuni care erau de obicei de competența psihiatriei. Din nefericire, Richardson, directorul spitalului, rareori avea timp pentru discuții teoretice.

— Crezi că va încerca să-și pună capăt zilelor? a întrebat el.

Price își băgă mâinile în buzunare.

— E cale lungă de la omul care a fost și omul care este acum. A trecut prin ditamai războiul: a fost comandant, după cum menționau rapoartele.

Richardson scoase un mormăit nehotărât.

— Ca să te sinucizi trebuie să ai un plan și să fii foarte hotărât.

— E puternic.

— Din punct de vedere fizic, da. Altminteri nu ar fi rezistat. Mental, numai timpul o va spune. Cu toată morfina

aia în el, i-ar putea trece orice prin minte. Mă întreb dacă știe măcar că războiul s-a terminat.

La menționarea morfinei, pleoapele pacientului s-au deschis. Pupilele erau de o paloare stridentă față de pielea bronzată de vreme.

Richardson s-a îndreptat de spate.

— Domnule colonel, mă bucur să văd că recuperați somnul pierdut. Nu dorim să vă deranjăm.

Bărbatul a clipit leneș, apoi și-a întors capul spre pacientul din celălalt pat, unde zăcea un maior din poliția militară, cu gura întredeschisă, sprijinit pe perne și dormind liniștit, cu o perfuzie introdusă în braț și o pată de sudoare pe frunte. Picioarele îi fuseseră amputate de la genunchi în jos. Scaunul său cu roțile se afla lângă pat, pe el stând uniforma atent împăturită, gata de purtare. O asistentă stătea aplecată deasupra lui, luându-i pulsul.

De cealaltă parte a paravanelor se deschise o ușă. În cameră pătrunse un miros de fiertură.

— Faceți progrese excelente, domnule colonel, spuse Richardson, dar ochii pacientul erau deja închiși.

Maiorul a început să tușească cu un șuierat care i se ridică din piept. Amputările fuseseră făcute în Franța, după ce camionul său fusese lovit de șrapnel. Chirurgical de campanie fusese prea prudent, lăsând câteva fragmente minuscule în piciorul stâng. După câteva luni în care pacientul părea să se recupereze bine, s-a produs o infecție. Richardson se temea că operația de corectare a avut loc prea târziu.

Asistenta se uită în sus la el și își clătină ușor capul. Price veni și el.

— Tusea aia. Ar trebui să-l mutăm, pentru orice eventualitate.

— Nu va mai rezista mult, spuse Richardson. Cel mult câteva zile.

— Totuși...

Price părea să se scuze, dar amenințarea gripei era reală. Majoritatea celorlalți pacienți nu ar fi avut nicio șansă în starea în care se aflau. Fusese deja amenajat un salon de izolare.

— În regulă, ocupă-te de asta. Măine la prima oră. Richardson se întoarce. Mare păcat, totuși. Am auzit că acești doi tineri se înțelegeau bine. De cele mai multe ori, prietenia e cea care face ca lucrurile astea să fie suportabile.

În acea seară, maiorul și-a revenit în simțiri. Febra îi scăzuse puțin. Îi era frig și se simțea amețit. Era cu adevărat treaz sau doar visa din nou? În visele sale avea picioare și nu simțea nicio durere. A visat că se întorcea la soția sa din Hammersmith, la biroul său de la Scotland Yard. Oamenii îl întâmpinau cu zâmbete și cu rânduri de băuturi. Voiau să-i asculte poveștile de pe front. Singura dificultate era că nu știa de unde să înceapă.

Se uită la piciorul patului: păturile stăteau întinse sub lumina electrică slabă, iar acolo unde ar fi trebuit să fie picioarele lui nu se afla nimic. Îl cuprinse un val familiar de disperare. Aruncă o privire spre scaunul cu rotile: era încă acolo, cu cadrul său greu de fier, ca o dojană la adresa speranțelor sale, a incapacității sale de a accepta și de a se adapta. Singurul lucru care lipsea era uniforma lui: chipiul,

tunica și mantaua, decorată cu însemnele roșii ale diviziei de comisari de poliție. Uniforma îi amintea că încă făcea parte din armată, că era încă o persoană de rang, cu drepturi și îndatoriri. Dar ei i-o luaseră. De ce făcuseră asta? Ce să însemne oare?

Reuși să se ridice. Lângă patul alăturat cineva se îmbrăca. I-a luat ceva timp până când și-a dat seama că era colonelul, sărmana pacoste care își pierduse jumătate din față din cauza unei grenade germane. Nu reușise să vorbească decât în ultimele câteva zile, dar fusese un bun ascultător, nu se plictisea niciodată de vechile povestiri ale maiorului de dinainte de război.

Colonelul îmbrăca o uniformă – dar nu era a lui, ci a maiorului.

— Ei bine, domnule Colonel, ce naiba faci? Acelea sunt...

Colonelul s-a întors, ducând un deget la buze. Punea ceva la cale, un fel de farsă. Dar nu avea dreptul să ia ceea ce nu era al lui.

Maiorul a tușit. Plămânii îi erau inflamați, învinețiți. Durerea îi zguduia pieptul.

— Pune-le la loc. La naiba, astea sunt...

Colonelul stătea în picioare deasupra lui, cu fața răvășită, luminată de becul electric. Ținea o pernă în mâini.

— Asta te va ajuta să dormi, a spus, apropiindu-se.

A presat perna de fața maiorului, apăsând-o cu greutatea corpului său până când brațele muribundului au căzut atârând și el a încetat să se mai zbată. A durat doar câteva minute. Când s-a terminat, a așezat brațele maiorului perfect pe lângă corp, i-a închis ochii cu grijă, a aranjat cuvertura și s-a strecurat în liniște afară din salon.

Anglia, martie 1916

Nu îl observă din prima. Era ascuns în spatele razelor de soare care se revărsau din vitralii. Se strecurase în galeria unde se afla orga, coborând scara în spirală, așteptându-se să nu fie nimeni acolo. Când el se ivi din umbră, ea a tresărit.

— Scuză-mă, nu am vrut să te sperii.

Străinul cel tânăr era înalt și lat în umeri, dar hainele atârnavu pe el, ca și cum ar fi fost de căpătat, iar pe guler avea o dără de praf. În lumina soarelui, părul lui bătea într-o nuanță palidă de auriu.

Amy Vannek încă răsufla greu din cauza scărilor.

— Voiam doar să...Am auzit muzica.

Fusese atrasă în capelă de sunetul unui cor. Ea și mama ei, Lady Constance, se aflau într-un tur informal al colegiilor din Cambridge, îndrumate de mătușa Clem, al cărei soț preda biologie, dar surorile plecaseră în căutarea unui loc unde să „cheltuiască niște parale”, după cum îi plăcea să spună mătușii ei, oarecum desuet. Jumătate dintre membrii corului erau băieți și trecuseră pe lângă ea la ieșire, lăsând-o pe Amy singură, după cum își închipuia ea.

Străinul căra un teanc dezordonat de partituri și creioane. A presupus că era dirijorul corului sau organistul, deși nu părea să aibă mai mult de douăzeci de ani, abia dacă era mai în vârstă decât ea.

— Apropo, suna foarte bine, adăugă ea înainte de a se întoarce să plece.

— Așteaptă.

Străinul a făcut un pas către ea. Unul dintre creioane i-a căzut zgomotos pe podea.

— Tu...?

Se schimonosi ca să nu scape și partiturile.

— Cânti?...la orgă?

— Nu chiar. Mi-am dorit întotdeauna asta, dar... Ei bine, nu mai contează.

Străinul se uita la Amy cu atenție. Bărbații tineri nu prea se uitaseră la ea, decât în trecere. Era mică de statură, cu părul negru ca pana corbului și nici pe departe la fel de frumoasă precum surorile ei mai mari – ceea ce avea anumite avantaje: în primul rând, nu a trebuit să-și ia niciodată rămas-bun de la vreun iubit plecat la război, nu a trebuit să aștepte vești de la ei, temându-se la sosirea vreunui bilet de înștiințare de la Oficiul de Război: *E de datorita mea să vă informez cu profundă durere că s-a primit un raport...* Putea să audă despre bătălii, ofensive și retrageri fără ca inima să-i tresară nici măcar puțin. Probabil că străinul se holba la ea din cauză că femeile nu erau văzute prea des în acest loc, acest spațiu sacru rezervat bărbaților. La urma urmei, singurul omagiu adus feminității în toată clădirea era prezența unei imagini solitare a Fecioarei pe un vitraliu.

Străinul a tresărit.

— Chiar te rog. Simte-te liberă să încerci.

A făcut un pas înapoi, invitând-o să se așeze la claviatură.

— Poate fi puțin capricioasă, dar scoate un sunet bun, de cele mai multe ori.

Amy a privit în jur prin capelă. Nu i-ar fi plăcut să fie nevoită să dea explicații – de ce se afla singură cu un bărbat străin, departe de ochii tuturor – dar mama și mătușa ei ar fi trebuit să mai lipsească încă o vreme.

— Nu va ști nimeni, spuse tânărul bărbat. Sau pur și simplu vor crede că sunt eu. Apropo, numele meu e Edward – Edward Haslam. Predau muzică la școala de băieți St. Thomas. Anul acesta ne unim forțele cu corul colegiului. Pentru slujba de Paști și toate cele.

— Amy Vanneck.

Și-au atins scurt mâinile. Era bărbierit și avea ochii căprui-cafenii. Când a zâmbit, i se păru că zărește băiatul din el, timiditatea aceea ascunsă sub masca de adult.

S-a așezat ușor pe bancă și și-a scos mănușile. Orga avea trei manuale și o varietate năucitoare de registre. Își dorise să se apuce de acest instrument când era la școală, dar ambiția i-a fost curmată brusc. Se pare că „regele instrumentelor” nu era potrivit pentru o tânără domnișoară, fiind zgomotos, dominator și veșnic asociat cu sfintele taine. A fost nevoită să se mulțumească cu lecțiile de pian. La fel se întâmplase și când își exprimase interesul de a studia medicina, numai că de data aceasta mama ei fusese cea care se împotrivi. „O domnișoară de rangul tău nu-și petrece timpul despiciând corpuri umane, vii sau moarte”, a fost verdictul ei final. „Tatăl tău nu va fi niciodată de acord, în orice caz.”

Profesorul de muzică aștepta cu nerăbdare. Amy a inspirat adânc și a cântat un acord minor sumbru. Nu s-a întâmplat nimic. Din țevi nu a ieșit nici măcar o adiere de aer.

— Hmm, îmi dai voie, te rog?

Profesorul a oprit câteva tuburi.

— Încearcă acum.

Amy s-a îmbujorat. A încercat un alt acord, de data aceasta într-o tonalitate majoră. O fanfară de note luminoase a răsunat în spațiul amplu. Și-a lăsat degetele să urce și să coboare pe clape, la început încet, apoi mai repede. Când a apăsat pe pedale, a simțit cum sunetul profund îi răsună prin tot corpul.

— Nu am nicio partitură, spuse ea. Ai vreo carte de imnuri?

— O carte de imnuri? În vocea profesorului se simți dezamăgirea. Bănuiesc că ar trebui să fie una pe undeva. Pe de altă parte...

A scos o partitură din teancul pe care îl purta și a pus-o în fața ei.

— De ce nu încerci asta?

Numele piesei era *The Topliner Rag*.

— E din America. Cea mai recentă apariție.

Trebuie să fi fost o glumă. Cum ar putea cineva să cânte muzică *ragtime*¹ într-un lăcaș de cult? Edward Haslam o tachina: se aștepta ca ea să roșească și să obiecteze, cum ar

¹ Stil muzical propulsiv sincopat, un precursor al jazz-ului și al stilului predominant al muzicii populare americane din 1899 până în 1917. (<https://delphipages.live/ro/divertiment-%C8%99i-cultura-pop/muzica-genuri-contemporane/muzica-pop/ragtime>)

face o față timidă și puritană, așa cum trebuie să fi părut că era.

— Sau dacă preferi ceva mai mult...

Fără să mai adauge un cuvânt, se avântă în cântat. Capela solemnă se transformă instantaneu într-un bâlci. Fără a băga în seamă notele ei greșite, tânărul s-a apucat să încerce diferite combinații de tuburi, strigându-le pe nume pe măsură ce muzica devenea mai dezlănțuită și mai ciudată. În curând, amândoi au început să râdă.

— Amy? răsună vocea mamei ei. Unde o fi fata asta?

Amy îngheță.

— Trebuie să plec.

Ajunsă în vârful scării în spirală, se uită înapoi. Edward Haslam încă o privea. Murmură și el „*La revedere*”.

Mama lui Amy dădea semne de oboseală. Fusese hotărâtă să viziteze toate punctele arhitecturale importante dintr-o dată, ca pe un tur al penitenței. Amy bănuia că era ceva ce intenționa să facă doar o singură dată, așa cum mergi la dentist să îți scoți un dinte stricat. Dacă își făcea datoria o dată, nu ar mai fi fost nevoie să mai treacă prin asta și a doua oară.

— Cu cine vorbeai, Amy? întrebă ea, în timp ce traversau curtea.

Era o provocare să ții pasul cu ea.

— Cu nimeni. Am vrut doar să încerc orga.

— Tu erai? Tu scoteai acel zgomot îngrozitor?

— Era doar o piesă pe care am găsit-o

— Extraordinar. Mama ei clătină din cap. Și unde îți sunt mânușile?

Amy le uitase în capelă.

— Îmi pare rău. Ia-o înainte. Te ajung eu din urmă.

Se grăbi să se întoarcă în capelă. Edward Haslam era deja pe drum cu mânușile în mână. Zâmbea, ca și cum se bucura ca de un premiu pentru faptul că le uitase.

— Mulțumesc. Amy luă mânușile.

— Domnișoară Vanneck?

Ea se opri.

— În seara asta are loc o serată muzicală acasă la un prieten. Vor veni niște cântăreți minunați. Ați vrea să...

— Mi-ar face mare plăcere, dar...

Mama și mătușa lui Amy erau aproape de poartă. Mama ei se întoarse.

— Nu pot.

Părea să fie dezamăgit sau juca rolul destul de bine.

— În caz că te răzgândești, voi fi în fața Bisericii Rotunde la ora șase. În orice caz, te voi aștepta.

Nu era nevoie ca Amy să refuze a doua oară, pentru că întreaga idee i se părea ridicolă. Femeile o așteptau înăuntru la cabina portarilor.

— Deci vorbeai cu cineva, spuse mama ei. Cine era acel bărbat?

Amy se încruntă în timp ce-și trăgea mânușile.

— Mamă, ți-am spus deja. Nu are importanță.

Mama ei îl privi pe profesor cum se întorcea în capelă.

— Da, mă aștept să fie așa.

Spre sfârșitul după-amiezii, mama lui Amy își revenise suficient pentru a se ocupa de corespondență. Planul inițial fusese să petreacă cel mult două săptămâni în Cambridge, dar Lady Constance nu părea să se grăbească să se întoarcă

la soțul ei și la moșia familiei din Suffolk. Fiindcă mulți oameni erau plecați la război, iar viața socială fusese curmată brusc, orașul era lipsit de evenimente, chiar și pentru ea.

Amy stătea la fereastra din salonul de la etaj al mătușii Clem, răsfoind unul dintre manualele unchiului ei, un studiu despre sistemul nervos uman. Îi era greu să se concentreze. Afară era încă lumină, dar începea să se adune ceața, încât abia se mai vedea capătul îndepărtat al străzii. Aruncă o privire la ceasul de pe șemineu: era șase fără un sfert.

— Unde mai exact este Biserica Rotundă?

Mătușa Clem și-a ridicat privirea de la cusut.

— Chiar după colț de colegiul St. John's. Am trecut pe lângă ea mai devreme.

— Și St John's este...?

— Lângă colegiul Trinity. De ce întrebi?

Amy se întoarse la cartea ei.

— Cred că am citit undeva despre asta.

O altă minciună. Era a treia pe ziua de azi, menită, ca și celelalte, să îi ascundă întâlnirea cu Edward Haslam – o întâlnire care nu însemna nimic și care nu ar fi dus la nimic. A întors o pagină. Noul capitol se intitula „Neuronii: dimensiune și morfologie generală”.

Era șase fără zece. Amy și-l imaginează pe Edward Haslam cum se pregătea pentru întâlnirea lor, știind că nu va avea loc niciodată, dar fiind incapabilă să renunțe la speranța fantezistă că, în pofida oricărui așteptări, s-ar putea întâmpla. S-ar fi îmbrăcat cu niște haine mai elegante, dacă ar fi avut unele. Și-ar fi pieptănat părul și și-ar fi lustruit pantofii, iar apoi – Amy zâmbi la acest gând, ar fi trebuit să își curețe urmele de cremă neagră de sub unghii. Apoi ar fi pedalat

până la Biserica Rotundă și ar fi ajuns cu cinci minute mai devreme, doar ca să fie sigură. Ceasul arăta șase fără cinci.

Nu îl putea întâlni nici dacă ar fi vrut. Ce scuză ar fi putut inventa pentru a ieși de una singură? Chiar și magazinele erau închise de acum. Și să lipsească o seară întreagă? Pentru asta i-ar trebui o groază de minciuni, mai multe decât ar putea ea spera să născocască. Cât despre a spune adevărul, nici asta nu ar duce la nimic. I-ar fi interzis să plece. Cine era Edward Haslam? Ce știa despre el? Cine le-a făcut cunoștință? *Noi nu suntem genul acela de oameni, Amy. Ar trebui să știi mai bine.* Amy nu dori să-și imagineze scena.

Cât timp ar fi stat acolo până să renunțe? Zece minute? 15? Probabil că la șase și douăzeci de minute ar pleca singur la serata muzicală, dezamăgit, dar nu surprins. Acolo ar întâlni o altă fată – o fată care ar fi fost liberă și lipsită de temeri – și ar fi uitat de cea care se rătăcise prin capelă.

Soțul mătușii Clem intră în timp ce ceasul de pe șemineu bătu ora șase. Era un bărbat de vreo cincizeci de ani, cu o barbă albă și ochi blânzi.

— Voiam să îți spun că a sosit asta cât timp ai fost plecată.

Avea în mână o scrisoare într-un plic albastru.

— E pentru tine, Amy. Se încruntă. S-a întâmplat ceva?

— Nu, nimic. Mulțumesc, unchiule.

Scrisoarea era de la Kitty Page, o veche prietenă care locuia în Cambridge. Stabiliseră să se întâlnească în dimineața următoare, dar Kitty i-a scris că a făcut febră și că părinții ei, îngrijorați, au insistat ca ea să rămână în pat.

Amy se ridică în picioare.

— Kitty nu se simte bine. E răcită.

— Oh, îmi pare rău, spuse mama ei fără a-și ridica privirea de la scris. Să îi transmiți urările noastre de bine.

— Cred că ar trebui să merg la ea, spuse Amy. A stat întinsă toată ziua, e foarte plictisită.

— Dacă chiar trebuie... Stiloul mamei ei continua să alunece pe pagină. Ai grijă să păstrezi distanța. Să nu răcești și tu.

A împrumutat bicicleta mătușii Clem și a pedalat din greu, mașinăria greoaie de fier tremurând în timp ce se rostogolea pe pavele. Aerul rece o ciupea de obraji. Un singur clopoțel răsună în tot orașul: era șase și un sfert.

Străzile umede erau aproape goale. Pe King's Parade, copertinele magazinelor erau ridicate. În afara colegiului Trinity, un grup de ofițeri cadeți mășăluiau spre Great Gate, în timp ce ordinele sergentului major răsunau în sus și în jos pe străzile înguste. Amy a virat pe trotuar. Până când a ajuns la capătul drumului nu a depășit-o nimeni.

Biserica Rotundă era ușor de observat: îndesată, circulară, incredibil de neîncăpătoare. Chiar și printre casele în stil Tudor, cu fațade din lemn până la jumătate, părea o relicvă a unei epoci trecute. Cu suflarea tăiată, Amy se îndreptă cu bicicleta spre intrare. Un singur felinar ardea deasupra ușii.

Eduard Haslam nu era acolo. Amy stătea în amurgul tot mai adânc, adevărul conturându-i-se tot mai clar pe măsură ce respirația îi revenea la normal. Se înșelase: douăzeci de minute de așteptare fuseseră prea mult. Plecase deja. Sau poate că nici nu apăruse.

Ce naivă ai fost, Amy. Ai fost într-adevăr o fată prostituată, prostituată.

Se urcă înapoi pe bicicletă, realizând abia atunci că nu era singură.

— Scuzați-mă. Domnișoara Amy, nu-i așa?

Era un băiat de vreo cincisprezece ani. Purta o șapcă, iar cămașa lui nu avea guler. Stătuse pe zidul din colțul curții bisericii.

— Da?

— Domnul a spus să vă dau asta.

A scos o bucată de hârtie din buzunarul de la piept.

— Mi-a spus să aștept o jumătate de oră. Mi-a dat șase peni.

Dragă domnișoară Vanneck,

Dacă ați primit acest bilet, înseamnă că ați venit să ne întâlnim. Aș fi dat orice să fiu acolo, precum am promis. Dar un coleg de-al meu tocmai a primit vestea că fiul său a fost ucis la Arras. Soția lui este plecată și el este complet distrus. Mi-e teamă să îl las singur – cine știe ce ar putea face. William era singurul lor copil.

Nu mă aștept să mă ierți, dar măcar să știi că nu mi-a fost ușor să îmi încalc promisiunea. Tot ceea ce nu distruge, războiul otrăvește. De aceea, cât timp voi trăi, nu voi lua parte la el.

*Cu cel mai mare regret,
Edward Haslam*

Băiatul încă mai zăbovea la colț, sperând fără îndoială la încă o recompensă. Amy a pus scrisoarea în haină și s-a dus să își ia bicicleta. În buzunar avea o monedă de șase peni.